

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 850

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 16 septembrie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 188 din 8 aprilie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 201/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea altor acte normative, în interpretarea dată prin Decizia nr. 15 din 18 septembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii	2–6
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
446. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, de către doamna Cristina Elena Oprea a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Agenției Române pentru Investiții și Comerț Exterior	6
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
177. — Ordin al președintelui Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate pentru modificarea Ordinului președintelui Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate nr. 651/2016 privind recunoașterea, evidența, evaluarea, monitorizarea și perfecționarea evaluatorilor de servicii de sănătate ai Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate	7
1.486. — Ordin al ministrului finanțelor privind aprobarea Deciziei Comisiei fiscale centrale nr. 1/2025	8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 8 din 16 iunie 2025 (Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii)	9–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 188

din 8 aprilie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 201/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea altor acte normative, în interpretarea dată prin Decizia nr. 15 din 18 septembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 15 din 18 septembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, excepție ridicată de Gheorghe Dorel Blaj în Dosarul nr. 3.468/62/2018 al Curții de Apel Brașov — Secția civilă. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.962D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 2.439D/2020 și nr. 2.499D/2020, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Jerohin Igor și Gotra Ivan în Dosarul nr. 47.022/3/2017/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și de Viorel Dosaru în Dosarul nr. 5.692/105/2019 al Tribunalului Prahova — Secția I civilă.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentanta din Ministerul Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.439D/2020 și nr. 2.499D/2020 la Dosarul nr. 1.962D/2020, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care solicită respingerea, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, invocă Decizia nr. 136 din 3 martie 2021.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

7. Prin Încheierea din 5 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 3.468/62/2018, **Curtea de Apel Brașov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 15 din 18 septembrie 2017, pronunțată de Înalta**

Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii. Excepția a fost ridicată de Gheorghe Dorel Blaj într-o cauză ce privește soluționarea apelului formulat împotriva Sentinței civile pronunțate de Tribunalul Brașov — Secția I civilă, prin care s-a respins, ca nefondată, cererea de chemare în judecată formulată de autorul excepției, în contradictoriu cu pârâtul statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, prin care reclamantul a solicitat obligarea pârâtului la plata unei sume cu titlu de daune morale, pe motiv că în dosarul penal în care a fost cercetat a fost reținut și s-au dispus măsuri restrictive, iar apoi a fost achitat prin hotărâre definitivă.

8. Prin Încheierea din 17 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 47.022/3/2017/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 15 din 18 septembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii.** Excepția a fost ridicată de Jerohin Igor și Gotra Ivan într-o cauză ce privește soluționarea recursului formulat împotriva Deciziei civile pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a II-a civilă și pentru cauze cu minori și familie prin care aceasta a admis apelurile declarate de Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Tribunalul București și de apelantul-pârât statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, în contradictoriu cu autorii excepției, a schimbat în parte sentința apelată, în sensul că a respins acțiunile conexe ca nefondate, și a respins apelul reclamantilor ca nefondat. Prin acțiunea formulată, autorii excepției au solicitat obligarea pârâtului statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, la plata unei sume reprezentând despăgubiri morale pentru perioadele petrecute în arest preventiv în mod nelegal, în condițiile în care au fost achitați prin hotărâri definitive.

9. Prin Încheierea din 15 decembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 5.692/105/2019, **Tribunalul Prahova — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 15 din 18 septembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii.** Excepția a fost ridicată de Viorel Dosaru într-o cauză ce privește soluționarea cererii autorului excepției prin care acesta solicită obligarea pârâtului statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, la plata unei sume reprezentând despăgubiri morale pentru perioada petrecută în arest preventiv în mod nelegal, în condițiile în care a fost achitat prin hotărâre definitivă.

10. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia apreciază, în esență, că dispozițiile criticate, astfel cum

au fost interpretate prin Decizia nr. 15 din 18 septembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, aduc atingere plenitudinii de competență a instanței civile, care este redusă rezidual în condițiile în care, în cauzele penale finalizate printr-o soluție de achitare, instanțele nu se pronunță decât asupra măsurilor preventive aflate în curs de executare, iar nu și asupra acelor care au încetat anterior. Susțin că răspunderea statului trebuie angajată în mod obiectiv (în absența ideii de culpă) deoarece statul este garantul drepturilor și libertăților individuale. În concluzie, autorii excepției apreciază că interpretarea dată dispozițiilor art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală prin Decizia nr. 15 din 18 septembrie 2017 pronunțată de instanța supremă, prin care s-a redus sfera de aplicare a acestor norme legale, aduce atingere unor principii fundamentale din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3), (4) și (5), art. 16, 20, 21, 22, 23, 52, 61 și 73.

11. **Curtea de Apel Brașov — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că legiuitorul a prevăzut prin dispozițiile criticate obligația pentru organele judiciare penale de a verifica legalitatea măsurilor preventive dispuse în cauză, în tot cursul procesului penal, până la pronunțarea unei hotărâri definitive asupra fondului cauzei. De asemenea, împotriva încheierilor prin care instanța dispune asupra măsurilor preventive se poate formula contestație, iar instanța investită cu soluționarea acesteia are obligația de a face un examen al legalității măsurii. În consecință, nu se poate susține că dispozițiile art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, astfel cum au fost interpretate prin Decizia nr. 15 din 18 septembrie 2017, încalcă prevederile constituționale invocate. Dispozițiile legale criticate constituie tocmai o concretizare a acestor prevederi, iar condițiile impuse de legiuitor sunt în deplină concordanță cu prevederile art. 126 din Constituție, conform cărora procedura de judecată este stabilită numai prin lege. Prevederile art. 539 din Codul de procedură penală instituie dispoziții procedurale care au fost edictate de către legiuitor tocmai pentru a garanta respectarea valorilor supreme, precum demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane sau dreptatea, astfel că nu pot constitui o încălcare a dispozițiilor art. 1 alin. (3) sau art. 23 alin. (1) din Constituție care consacră libertatea individuală și siguranța persoanei.

12. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă** apreciază că textele criticate îndeplinesc cerințele de claritate, precizie și previzibilitate impuse de standardul constituțional de calitate al legii, reglementând într-o manieră neechivocă faptul că privarea nelegală de libertate trebuie să fie stabilită prin ordonanță a procurorului, prin încheierea definitivă a judecătorului de drepturi și libertăți sau a judecătorului de cameră preliminară, precum și prin încheierea definitivă sau hotărârea definitivă a instanței de judecată.

13. În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin textul criticat, a accesului liber la justiție, instanța supremă constată că dispozițiile legale instituie tocmai normele procedurale necesare exercitării acestui drept, fiind în deplină concordanță și cu dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2), în temeiul cărora procedura de judecată este prevăzută numai prin lege. Atribuirea de către legiuitor a competenței de a se pronunța asupra legalității măsurilor preventive privative de libertate organelor judiciare care se pronunță în ultimă instanță în cauzele penale a fost realizată în exercitarea competenței sale constituționale prevăzute la art. 61 alin. (1) din Constituție, iar stabilirea, prin dispozițiile art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, a condiției de admisibilitate pentru obținerea

despăgubirilor în fața instanței civile este în acord cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, conform cărora competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege.

14. **Curtea Europeană a Drepturilor Omului**, interpretând dispozițiile art. 5 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, a stabilit că faptele care dau naștere la bănuiele care justifică arestarea persoanei în cauză nu trebuie să fie de același nivel ca acelea necesare pentru justificarea unei condamnări sau chiar pentru a fundamenta o anumită acuzație; acestea urmează să fie probate în faza ulterioară a urmăririi penale angajate împotriva persoanei reținute. Absența inculpării sau a trimiterii în judecată a acestei persoane nu presupune, în mod necesar, că o privare de libertate pentru existența unor bănuiele legitime de săvârșire a unei infracțiuni nu ar fi conformă scopului dispozițiilor art. 5 paragraful 1 lit. c); existența acestui scop trebuie privată independent de realizarea lui, pentru că textul discutat nu impune ca poliția sau autoritatea care dispune arestarea să fi adunat probe suficiente pentru a formula o acuzație completă, fie în momentul arestării, fie pe timpul reținerii provizorii, care este limitată în timp.

15. Prin urmare, rezultă că pronunțarea unei hotărâri de achitare nu atribuie implicit și un caracter nelegal măsurii preventive privative de libertate dispuse în cauza respectivă, caracterul nelegal al măsurii preventive impunându-se a fi stabilit doar de către organele judiciare penale enumerate în dispozițiile art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, prin actele procesuale menționate în acesta.

16. **Tribunalul Prahova — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

17. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. În ceea ce privește **obiectul excepției de neconstituționalitate**, Curtea constată că, potrivit încheierilor de sesizare, obiectul acesteia îl reprezintă dispozițiile art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 15 din 18 septembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 946 din 29 noiembrie 2017. Curtea observă că dispozițiile criticate au fost modificate prin art. I pct. 55 din Legea nr. 201/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 618 din 6 iulie 2023. Cu toate acestea, din analiza încheierilor de sesizare, a motivării excepției de neconstituționalitate și a

actelor aflate la dosare rezultă că autorii acesteia critică dispozițiile art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 201/2023. În continuare, Curtea reține că, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, a stabilit că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Așa fiind, Curtea constată că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 201/2023, în interpretarea dată prin Decizia nr. 15 din 18 septembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii. Dispozițiile criticate au următorul conținut: *„(2) Privarea nelegală de libertate trebuie să fie stabilită, după caz, prin ordonanță a procurorului, prin încheierea definitivă a judecătorului de drepturi și libertăți sau a judecătorului de cameră preliminară, precum și prin încheierea definitivă sau hotărârea definitivă a instanței de judecată investită cu judecarea cauzei.”* Prin Decizia nr. 15 din 18 septembrie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a stabilit că *„în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, caracterul nelegal al măsurilor preventive privative de libertate trebuie să fie constatat explicit prin actele jurisdicționale prevăzute în cuprinsul acestuia. Hotărârea judecătorească de achitare, prin ea însăși, nu poate constitui temei al stabilirii caracterului nelegal al măsurii privative de libertate”*.

21. Autorii excepției susțin că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3), care consacră valorile supreme ale statului român, cu referire specială la principiul statului de drept, art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale, art. 1 alin. (5) referitor la cerințele de calitate a legii, art. 16 referitor la egalitatea legii, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 22 referitor la dreptul la integritate fizică și psihică ale persoanei, art. 23 referitor la libertatea individuală, art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 61 referitor la Parlament, art. 73 alin. (1) referitor la legiferare.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, ulterior sesizării sale cu prezenta excepție, soluția legislativă din cuprinsul art. 539 din Codul de procedură penală, care exclude dreptul la repararea pagubei în cazul privării de libertate dispuse în cursul procesului penal soluționat prin clasare, conform art. 16 alin. (1) lit. a)-d) din Codul de procedură penală, sau prin achitare a fost constatată ca fiind neconstituțională prin Decizia nr. 136 din 3 martie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 494 din 12 mai 2021.

23. Problema de drept cu caracter de noutate analizată de Curte cu acel prilej viza existența unei măsuri preventive privative de libertate dispuse potrivit legii [respectiv care îndeplinește cerințele de legalitate cuprinse în Codul de procedură penală și art. 5 paragraful 1 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale], dar care devine nedreaptă ca urmare a unei soluții de respingere pe fond a acuzației în materie penală formulate (paragraful 25 din Decizia nr. 136 din 3 martie 2021).

24. În expunerea argumentelor care au fundamentat această soluție de admitere, Curtea Constituțională a analizat prevederile art. 539 din Codul de procedură penală în contextul interpretării date de Înalta Curte de Casație și Justiție atât prin Decizia nr. 15 din 18 septembrie 2017, pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii — și invocată și în prezenta cauză —, cât și prin Decizia nr. 11 din 17 aprilie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 613 din 24 iulie 2019. Reținând cele stabilite în prima decizie menționată, și anume că hotărârea judecătorească de achitare, prin ea însăși, nu poate constitui temei al stabilirii caracterului nelegal al măsurii privative de libertate, prin cea de-a doua decizie indicată s-a stabilit, în continuare, cu privire la caracterul nelegal al măsurii preventive privative de libertate, că acesta nu poate fi dedus din soluția pronunțată în rezolvarea conflictului de drept penal de către instanța investită cu soluționarea în fond a cauzei, ci trebuie constatat de organele competente prin raportare la prevederile legale aplicabile în materie. Așadar, nelegalitatea măsurii preventive privative de libertate trebuie demonstrată și trebuie să rezulte din încălcări determinate ale legii, adică nerespectarea condițiilor legale de luare, prelungire ori menținere a măsurii preventive (paragrafele 28 și 29 din Decizia nr. 136 din 3 martie 2021).

25. Curtea Constituțională a conchis, în aceste circumstanțe, că soluția de clasare dată conform art. 16 alin. (1) lit. a)-d) din Codul de procedură penală sau de achitare nu califică, în mod explicit sau implicit, privarea de libertate dispusă în cursul procesului penal ca fiind nelegală, ceea ce înseamnă că prevederile art. 539 din Codul de procedură penală exclud dreptul persoanei la repararea pagubei în considerarea acestei ipoteze (paragraful 30 din Decizia nr. 136 din 3 martie 2021).

26. Curtea a mai reținut că art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 15 din 18 septembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, paragrafele 34 și 35, permite, de principiu, constatarea caracterului nelegal al privării de libertate din cursul procesului penal numai de către instanța penală, ceea ce înseamnă că instanței civile îi rămâne competența de a judeca acțiunea pentru repararea pagubei pe baza constatărilor instanței penale, fără a putea însă valorifica, sub acest aspect, o hotărâre de achitare din moment ce privarea de libertate nu este considerată nelegală prin însăși hotărârea pronunțată (paragraful 33 din Decizia nr. 136 din 3 martie 2021).

27. Curtea a reținut, în consecință, că, deși libertatea individuală a persoanei a fost limitată în cursul procesului penal, limitare care s-a dovedit în final a fi injustă/nedreaptă, persoana în cauză este exclusă de la procedura reparării pagubei materiale sau a daunei morale, prejudiciul suferit rămânând nereparat. Prin urmare, Curtea a examinat dacă un asemenea caz de excludere a răspunderii statului corespunde exigențelor art. 1 alin. (3), ale art. 23 alin. (1) și ale art. 52 alin. (3) teza întâi din Constituție.

28. În considerentele referitoare la dreptate, ca valoare supremă a statului român menționată expres de art. 1 alin. (3) din Constituție, Curtea a arătat, în esență, că orice acțiune a statului, chiar legală fiind, dacă prin finalitatea ei devine injustă/nedreaptă pentru cetățean, trebuie însoțită de un remediu normativ corespunzător în vederea restabilirii stării de dreptate atât în privința persoanei în cauză, cât și pentru societate. Prin urmare, evaluarea acțiunii statului strict dintr-o perspectivă legalistă — subsumată în mod mecanic respectării procedurilor legale — poate duce la o concluzie falacioasă în analiza constituționalității normei juridice. De aceea, ea trebuie realizată și din perspectiva fundamentelor care stau la baza existenței statului. Întrucât valorile supreme consacrate prin art. 1

alin. (3) din Constituție reprezintă garanții juridice fundamentale pentru asigurarea supremației Constituției, rezultă că acestea sunt standarde de referință primordiale în cadrul controlului de constituționalitate a normei juridice și, în consecință, trebuie valorizate în mod corespunzător (paragraful 39 din Decizia nr. 136 din 3 martie 2021). Prin urmare, orice limitare a drepturilor și libertăților fundamentale trebuie însoțită de un set de garanții care să asigure societatea, pe de o parte, că măsura etatică nu numai că nu este arbitrară, ci este și justă, iar, pe de altă parte, că, în cazul unor erori de apreciere ale statului, remediul existent este unul apt să corecteze nedreptatea săvârșită. De aceea, raportat la libertatea individuală, devine axiomatic faptul că, dacă s-a făcut dreptate pe fondul acuzației în materie penală, fiind constatată netemeinicia sa, efectele actului de dreptate se repercutează în mod inevitabil și asupra măsurilor preventive privative de libertate luate în cursul procesului penal, ceea ce implică necesitatea existenței unui remedii judiciare de natură să corecteze suferința expiată (paragraful 40 din Decizia nr. 136 din 3 martie 2021).

29. Astfel, faptul că privarea de libertate se dovedește a fi injustă și nedreaptă de-abia la sfârșitul procesului penal nu înseamnă că nu a fost injustă și nedreaptă chiar la momentul dispunerii ei și că, prin urmare, persoana supusă măsurii nu ar fi fost nedreptățită (paragraful 38 din Decizia nr. 136 din 3 martie 2021).

30. În consecință, din moment ce statul a aplicat unul dintre mecanismele care justifică o derogare permisă de la inviolabilitatea libertății individuale și ulterior s-a dovedit că acuzația în materie penală adusă nu a fost aptă să răstoarne prezumția de nevinovăție, acțiunea inițială a statului nu poate fi calificată decât ca o faptă nejustificată și, în consecință, ilicită, care angajează răspunderea sa delictuală în temeiul art. 1.349 din Codul civil, astfel că aceasta trebuie valorizată în procedura specială reglementată de art. 539 din Codul de procedură penală. Soluția dată/pronunțată pe fondul acuzației în materie penală, favorabilă persoanei acuzate, nu o privează de statutul de persoană prejudiciată și nu compensează daunele aduse persoanei sale prin privarea sa de libertate dispusă în cursul procesului penal, întrucât această soluție nu are natura juridică a unei despăgubiri, ci, din contră, generează un drept la despăgubire. Totodată, statul nu se poate exonera de această răspundere nici dacă dovedește că fiecare dintre prepușii săi a acționat legal. Astfel, este angajată o răspundere obiectivă a statului la repararea pagubei suferite de către persoana în cauză, având ca temei obligația statului de a garanta buna funcționare a serviciului public al justiției (paragraful 41 din Decizia nr. 136 din 3 martie 2021).

31. Având în vedere soluția de achitare pronunțată în cauza în care s-a ridicat excepția, Curtea a conchis că dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) care reglementează dreptatea ca valoare supremă a statului român și ale art. 23 alin. (1) referitoare la inviolabilitatea libertății individuale sunt intrinsec legate și trebuie privite în mod coroborat, acestea reprezentând temeiul pentru justificarea răspunderii delictuale a statului pentru prejudiciul cauzat persoanei supuse unei măsuri preventive privative de libertate. Curtea a reținut, prin urmare, că încălcarea inviolabilității libertății individuale în cazul analizat constituie o eroare judiciară în sensul art. 52 alin. (3) teza întâi din Constituție, dar nu din perspectiva aprecierii judecătorului cauzei, care s-a bazat pe materialul probator existent în cauză, ci din perspectiva soluției procesului. Astfel, este inadmisibil ca o persoană achitată să continue să suporte stigmatul privării de libertate la care a fost supusă, fără a i se face o necesară reparație atât materială, cât și morală. De aceea, condiționarea dreptului la despăgubiri strict de caracterul nelegal al măsurii privative de libertate este de natură să limiteze sfera de aplicare a dispozițiilor art. 52 alin. (3) teza întâi coroborat cu art. 23 alin. (1) și art. 1 alin. (3) din Constituție în condițiile în care, în temeiul acestor dispoziții constituționale, și soluția de

achitare/clasare dată pe fondul acuzației în materie penală angajează răspunderea statului pentru privarea de libertate (paragrafele 43 și 44 din Decizia nr. 136 din 3 martie 2021).

32. Având în vedere cele anterior menționate, Curtea reține că, din motivarea excepției de neconstituționalitate formulate și a celorlalte acte aflate la dosare, rezultă că autorii acesteia deduc caracterul nelegal al măsurilor preventive privative de libertate în condițiile în care au beneficiat, la finalul proceselor penale, de soluția de achitare.

33. În aceste circumstanțe, Curtea constată că Decizia nr. 136 din 3 martie 2021, intervenită ulterior invocării prezentei excepții, profită autorilor acesteia prin aceea că le permite ca, în baza soluției de achitare pronunțate în beneficiul lor, să aibă deschis dreptul la despăgubiri, pretins direct în fața instanței civile, ipoteză ce nu era prevăzută, la data formulării acțiunilor civile, nici de art. 538 și nici de art. 539 din Codul de procedură penală. Prin urmare, în lumina considerentelor și soluției pronunțate prin Decizia nr. 136 din 3 martie 2021, obligații conform art. 147 alin. (4) din Constituție, autorii prezentei excepții nu mai sunt obligați să demonstreze caracterul nelegal al măsurilor preventive de privare de libertate.

34. Având în vedere că, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale” și ținând cont de faptul că Decizia nr. 136 din 3 martie 2021, mai sus menționată, a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, ulterior sesizării instanței de contencios constituțional în prezentele cauze, se impune, în acord cu jurisprudența în materie a Curții, respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 201/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea altor acte normative, în interpretarea dată prin Decizia nr. 15 din 18 septembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, ca devenită inadmisibilă.

35. Curtea constată că, potrivit jurisprudenței constituționale în materie, decizia de admitere constituie și în prezenta cauză motiv de revizuire a hotărârii instanței judecătorești, dacă litigiul a fost definitiv soluționat în timp ce excepția de neconstituționalitate se afla spre soluționare pe rolul Curții Constituționale, deoarece aceasta a fost ridicată anterior publicării Deciziei nr. 136 din 3 martie 2021 în Monitorul Oficial al României, Partea I. În consecință, soluția procedurală în cauza de față nu împiedică, ci, din contră, dă posibilitatea valorificării deciziei de admitere menționate în condițiile arătate (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 301 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 28 iulie 2014, paragraful 20, Decizia nr. 497 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 18 noiembrie 2014, paragraful 32, sau Decizia nr. 866 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 1 februarie 2016, Decizia nr. 212 din 9 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 640 din 2 august 2019, paragraful 36).

36. Curtea a statuat că „o decizie de constatare a neconstituționalității unei prevederi legale trebuie să profite, în formularea căii de atac a revizuirii, numai acelei categorii de justițiabili care a invocat excepția de neconstituționalitate în cauze soluționate definitiv până la publicarea în Monitorul Oficial a deciziei prin care se constată neconstituționalitatea, precum și autorilor aceleiași excepții, invocate anterior publicării deciziei Curții, în alte cauze, soluționate definitiv, acest lucru impunându-se din nevoia de ordine și stabilitate juridică”. Prin urmare, autorii prezentei excepții au posibilitatea, în condițiile precizate anterior, ca, pe calea revizuirii întemeiate pe prezenta decizie, să beneficieze de efectele juridice ale Deciziei nr. 136 din 3 martie 2021.

37. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 201/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea altor acte normative, în interpretarea dată prin Decizia nr. 15 din 18 septembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, excepție ridicată de Gheorghe Dorel Blaj în Dosarul nr. 3.468/62/2018 al Curții de Apel Brașov — Secția civilă, de Jerohin Igor și Gotra Ivan în Dosarul nr. 47.022/3/2017/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și de Viorel Dosaru în Dosarul nr. 5.692/105/2019 al Tribunalului Prahova — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Brașov — Secția civilă, Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și Tribunalului Prahova — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 aprilie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru **MARIAN ENACHE**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă
coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea
și funcționarea Curții Constituționale,

semnează

ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,

Daniela Ramona Marițiu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind exercitarea, cu caracter temporar, de către
doamna Cristina Elena Oprea a funcției publice vacante
din categoria înalților funcționari publici de secretar general
al Agenției Române pentru Investiții și Comerț Exterior**

Având în vedere Adresa Agenției Române pentru Investiții și Comerț Exterior nr. 11.808/VP-DCF din 10 septembrie 2025, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/26.255/S.R.O. din 12 septembrie 2025, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 34.024 din 15 septembrie 2025,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. f), art. 509 alin. (3), art. 510 alin. (1) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Cristina Elena Oprea, consilier superior, gradația 5, în cadrul Departamentului de Comerț Exterior, Direcția relații bilaterale Non-Europa, exercită, cu caracter temporar, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Agenției Române pentru Investiții și Comerț Exterior pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ștefan-Radu Oprea

București, 16 septembrie 2025.
Nr. 446.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE MANAGEMENT AL CALITĂȚII ÎN SĂNĂTATE

ORDIN

**pentru modificarea Ordinului președintelui Autorității Naționale de Management
al Calității în Sănătate nr. 651/2016 privind recunoașterea, evidența, evaluarea,
monitorizarea și perfecționarea evaluatorilor de servicii de sănătate ai Autorității Naționale
de Management al Calității în Sănătate**

Având în vedere:

- Referatul Compartimentului coordonare și evaluare corp evaluatori, aprobat cu nr. 3.098 din 10 septembrie 2025;
 - dispozițiile art. 249 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu cele ale art. 1 alin. (2) și (4), art. 2 lit. f), art. 6 lit. e), art. 7 și art. 16 alin. (2)-(4) din Legea nr. 185/2017 privind asigurarea calității în sistemul de sănătate, cu modificările și completările ulterioare;
 - Ordinul președintelui Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate nr. 353/2019 privind aprobarea standardelor Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate pentru serviciile de sănătate acordate în regim ambulatoriu, cu modificările ulterioare;
 - Ordinul președintelui Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate nr. 358/2019 privind aprobarea Metodologiei de evaluare și acreditare a unităților sanitare din ambulatoriu, cu modificările și completările ulterioare;
 - Ordinul președintelui Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate nr. 318/2020 pentru aprobarea Instrucțiunilor privind desfășurarea etapei de evaluare a unităților sanitare din ambulatoriu, cu modificările ulterioare;
 - Ordinul președintelui Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate nr. 166/2025 privind aprobarea Metodologiei pentru stabilirea structurii comisiilor de evaluare în vederea acreditării unităților sanitare din ambulatoriu, pentru primul ciclu de acreditare,
- în temeiul art. 13 alin. (6) din Legea nr. 185/2017, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate emite prezentul ordin.

Art. I. — Ordinul președintelui Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate nr. 651/2016 privind recunoașterea, evidența, evaluarea, monitorizarea și perfecționarea evaluatorilor de servicii de sănătate ai Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 902 din 9 noiembrie 2016, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— **La articolul 2, alineatul (2¹) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2¹) Înscrierea la cursul de formare a evaluatorilor specializați în evaluarea unităților sanitare din ambulatoriu se face cu respectarea a cel puțin unuia dintre următoarele criterii:

a) să fie absolvent de studii superioare cu diplomă/licență recunoscută pe teritoriul Uniunii Europene în domeniile: medicină generală, medicină dentară, farmacie (cu specializare în Farmacie clinică) sau asistență medicală (inclusiv fiziokinetoterapie) ori să fie asistent medical principal cu vechime neîntreruptă în muncă de minimum 5 ani;

b) să fie absolvent al unui masterat sau doctorat în management sanitar sau sănătate publică, organizat într-o instituție de învățământ superior acreditată, potrivit legii;

c) să fie absolvent al unor cursuri de perfecționare în management sanitar sau sănătate publică, agreate de către Ministerul Sănătății și stabilite prin ordin al ministrului sănătății;

d) în cazul absolvenților de studii superioare cu diplomă/licență în domeniile: biologie, chimie, chimie medicală, biochimie, farmacie, fizică, matematică, psihologie, economic, juridic, tehnic, informatică și/sau comunicații, să aibă experiență contractuală de minimum 5 ani în sectorul serviciilor de sănătate, dovedită prin documente;

e) să fie tehnician protezist, absolvent de studii superioare cu diplomă/licență recunoscută pe teritoriul Uniunii Europene, cu vechime neîntreruptă în specialitate de minimum 5 ani.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate,
Valentin-Florin Ciocan

MINISTERUL FINANTELOR

ORDIN**privind aprobarea Deciziei Comisiei fiscale centrale nr. 1/2025**

Având în vedere prevederile art. 5 alin. (2) și (3), art. 41 alin. (2) și art. 43 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 3 alin. (1) pct. 36 din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 2 alin. (1) din Ordinul ministrului finanțelor nr. 1.059/2021 privind componența și funcționarea Comisiei fiscale centrale, ale art. 4 alin. (8) din Regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei fiscale centrale, aprobat prin același ordin, și ale Sentinței nr. 1.348/2023, pronunțată în Dosarul nr. 441/2/2023 de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, definitivă,

în temeiul prevederilor art. 5 alin. (7) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 5 alin. (9) și (10) din Regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei fiscale centrale, aprobat prin Ordinul ministrului finanțelor nr. 1.059/2021 privind componența și funcționarea Comisiei fiscale centrale,

ministrul finanțelor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Decizia Comisiei fiscale centrale nr. 1/2025, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor,
Alexandru Nazare

București, 5 septembrie 2025.
Nr. 1.486.

ANEXĂ

DECIZIA**Comisiei fiscale centrale nr. 1/2025**

În temeiul art. 4 alin. (8) din Regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei fiscale centrale, aprobat prin Ordinul ministrului finanțelor nr. 1.059/2021 privind componența și funcționarea Comisiei fiscale centrale,

ținând cont de cele dispuse prin Sentința civilă nr. 1.348 din 3.10.2023, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 441/2/2023, rămasă definitivă,

având în vedere art. 2 alin. (2) lit. d) din Ordinul ministrului finanțelor nr. 1.059/2021 privind componența și funcționarea Comisiei fiscale centrale,

în baza:

— art. 38 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 455 alin. (3), art. 463 alin. (3) și art. 494 alin. (2) și (3) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare,

Comisia fiscală centrală adoptă următoarea soluție:

Având în vedere informațiile cuprinse în baza de date a Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, din care rezultă că imobilele cu numerele cadastrale nr. 40957, nr. 40958 și nr. 34270 Suceava se situează la nord de limita teritorială dintre UAT Municipiul Suceava și UAT Comuna Moara, județul Suceava, respectiv pe teritoriul UAT Municipiul Suceava,

în baza extraselor de carte funciară pentru informare din data de 24.07.2025 privind numerele cadastrale nr. 40957, nr. 40958

și nr. 34270 Suceava, din care rezultă că aceste cărți funciare se află pe raza UAT Suceava,

Comisia fiscală centrală decide:

Administrarea impozitelor și taxelor locale privind imobilele evidențiate în cărțile funciare nr. 40957, nr. 40958 și nr. 34270 Suceava este în sarcina UAT Municipiul Suceava, organul fiscal local în a cărui rază teritorială este amplasată clădirea/amplasat terenul.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 8

din 16 iunie 2025

Dosar nr. 531/1/2025

Corina-Alina Corbu	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Eleni Cristina Marcu	— președintele delegat al Secției penale
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămașă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Ilie Iulian Dragomir	— judecător la Secția penală
Maricela Cobzariu	— judecător la Secția penală
Lucia Tatiana Rog	— judecător la Secția penală
Leontina Șerban	— judecător la Secția penală
Francisca Maria Vasile	— judecător la Secția penală
Alin Sorin Nicolescu	— judecător la Secția penală
Mircea Mugurel Șelea	— judecător la Secția penală
Valerica Voica	— judecător la Secția penală
Luminița Criștiu Ninu	— judecător la Secția penală
Lia Savonea	— judecător la Secția penală
Mihail Udroi	— judecător la Secția penală
Adrian Glugă	— judecător la Secția penală
Isabelle Tocan	— judecător la Secția penală
Mihai Alexandru Mihalcea	— judecător la Secția penală
Denisa Livia Băldean	— judecător la Secția I civilă
Maricel Nechita	— judecător la Secția I civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
Adriana Nicolae	— judecător la Secția a II-a civilă
Bogdan Cristea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ramona Maria Gliga	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Pe rol se află Dosarul nr. 531/1/2025 având ca obiect recursul în interesul legii formulat de către Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia privind următoarea problemă de drept:

„Lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție au competența să efectueze, prin delegare, în condițiile prevăzute de lege, actele de cercetare penală dispuse de procurorul competent exclusiv în cauzele privind infracțiunile prevăzute de art. 1 alin. (2) din OUG nr. 120/2005 sau și în alte cauze, conform delegării?”

2. Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii este constituit conform prevederilor art. 473 alin. (1) din Codul de procedură penală și ale art. 31 alin. (1) și (3) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 3 aprilie 2023 (Regulamentul).

3. Ședința este prezidată de către președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Corina-Alina Corbu.

4. La ședința de judecată participă doamna Nicoleta Ecaterina Eucarie, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

5. Totodată, la ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Adina Andreea Ciuhan Teodoru, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 32 din Regulament.

6. După prezentarea referatului de către magistratul-asistent, președintele Completului pentru soluționarea recursului în interesul legii, doamna judecător Corina-Alina Corbu, președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție, constatând că în cauză nu sunt cereri de formulat, chestiuni prealabile de invocat, a solicitat doamnei procuror Nicoleta Ecaterina Eucarie să susțină punctul de vedere cu privire la problemele de drept supuse dezlegării și interpretării unitare ce fac obiectul cauzei de față.

7. Reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în esență, a susținut că lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție pot efectua, conform art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală, acte de cercetare penală prin delegare dispuse de procurorul competent și în alte cauze penale decât cele prevăzute în art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005 privind operaționalizarea Direcției generale anticorupție din cadrul Ministerului Administrației și Internelor.

8. Președintele Completului pentru soluționarea recursului în interesul legii, doamna judecător Corina-Alina Corbu, președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție, constatând că nu sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a reținut dosarul în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii

I. Problema de drept care a generat practica neunitară

9. Prin recursul în interesul legii formulat de către Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia s-a susținut că în practica judiciară națională nu există un punct de vedere unitar cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005 privind operaționalizarea Direcției generale anticorupție din cadrul Ministerului Administrației și Internelor (denumită în continuare O.U.G. nr. 120/2005) coroborat cu art. 324 din Codul de procedură penală.

II. Dispoziții legale relevante

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005 privind operaționalizarea Direcției generale anticorupție din cadrul Ministerului Administrației și Internelor:

„Art. 1. (...) (2) Lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție au competența să efectueze, în condițiile prevăzute de lege, activități de prevenire și descoperire, precum și actele de cercetare penală dispuse de procurorul competent privind infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite de personalul Ministerului Administrației și Internelor.”

Regulamentul de organizare și funcționare a Direcției Generale Anticorupție, aprobat prin Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 158/2017:

„**Art. 1. — (1)** Direcția Generală Anticorupție, denumită în continuare *direcția generală*, își desfășoară activitatea în baza prevederilor art. 10 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 120/2005 privind operaționalizarea Direcției generale anticorupție din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 383/2005, cu modificările și completările ulterioare, și ale Hotărârii Guvernului nr. 416/2007 privind structura organizatorică și efectivele Ministerului Afacerilor Interne, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Direcția generală este structura Ministerului Afacerilor Interne, denumit în continuare *MAI*, cu personalitate juridică, specializată în prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului MAI, fiind organizată la nivel central și teritorial.

Art. 2. — Direcția generală are competență materială specială ce vizează infracțiunile de corupție prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite de personalul MAI. (...)”.

Art. 14. — „(2) Direcția generală îndeplinește, în condițiile prevăzute de actele normative în vigoare, următoarele atribuții principale:

(...) e) desfășoară activități de cercetare penală, în baza ordonanței de delegare emise de procuror; (...)”.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007¹ privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative:

Art. 10. — „(...) (4) Direcția Generală Anticorupție este structura specializată a ministerului pentru prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului propriu.”

Codul de procedură penală

Art. 324

„(1) Urmărirea penală se efectuează în mod obligatoriu de către procuror în cazurile prevăzute de lege.

(2) Procurorul poate dispune preluarea oricărei cauze în care exercită supravegherea, indiferent de stadiul acesteia, pentru a efectua urmărirea penală.

(3) În cazurile în care procurorul efectuează urmărirea penală, poate delega, prin ordonanță, organelor de cercetare penală efectuarea unor acte de urmărire penală.”

III. Practica judiciară neunitară invocată de autorul sesizării

10. Autorul sesizării a arătat că în practica judiciară s-au evidențiat două opinii cu privire la problema de drept în discuție.

11. Într-o **primă orientare jurisprudențială** s-a susținut că **lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție au competența să efectueze, în condițiile prevăzute de lege, actele de cercetare penală dispuse prin delegare de procurorul competent doar în cauzele privind infracțiunile prevăzute de art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 120/2005**, respectiv infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite de personalul Ministerului Administrației și Internelor.

12. În susținerea acestei opinii s-a arătat că dispozițiile art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 120/2005 prevăd o competență specială a Direcției Generale Anticorupție, determinată de calitatea persoanei cercetate, și această competență trebuie respectată inclusiv cu ocazia delegării dispuse de către procuror, altminteri având loc o deturnare a scopului normelor legale care au stat la baza înființării acestei structuri specializate.

13. Totodată, s-a apreciat că teza potrivit căreia textul ar limita competența Direcției Generale Anticorupție numai atunci când are calitatea de organ de cercetare penală, dar nu ar institui aceeași limită când Direcția Generală Anticorupție efectuează acte de urmărire penală prin delegare este greșită, întrucât infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 sunt toate în competența de urmărire penală a procurorului (potrivit art. 22 din Legea nr. 78/2000), care nu poate delega efectuarea unor acte de urmărire penală în temeiul art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală decât cu respectarea dispozițiilor legale primare speciale, în cazul de față, fără a încălca dispozițiile art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 120/2005.

14. În susținerea acestei opinii s-a făcut trimitere și la jurisprudența Curții Constituționale, care în Decizia nr. 674/2016 referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și II din Legea nr. 161/2005 privind stabilirea unor măsuri pentru prevenirea și combaterea corupției în cadrul Ministerului Afacerilor Interne² a reținut: „31. În ceea ce privește critica potrivit căreia se realizează o extindere nejustificată a competenței Direcției generale anticorupție în sensul instrumentării de către aceasta a unor fapte săvârșite de persoane care nu fac parte din personalul Ministerului Administrației și Internelor, Curtea apreciază că nici aceasta nu poate fi primită. Din analiza reglementărilor în vigoare, Curtea observă, astfel cum s-a arătat anterior, că Direcția generală anticorupție este o structură specializată în prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului propriu al Ministerului Internelor și Reformei Administrative, având, astfel, competența de a desfășura acte de cercetare penală numai în ceea ce privește o anumită categorie de fapte, săvârșite exclusiv de persoane încadrate în cadrul aparatului acestui minister.”

15. În a doua orientare jurisprudențială s-a susținut că lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție **au competența să efectueze, în condițiile prevăzute de lege, actele de cercetare penală dispuse prin delegare de procurorul competent și în alte cauze decât cele privind infracțiunile prevăzute de art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 120/2005.**

16. În susținerea acestei opinii s-a făcut trimitere la considerentele Deciziei nr. 21 din 7 iulie 2020³, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, în considerentele căreia s-a reținut: „(...) cu privire la competența organelor de cercetare penală este statuat de către legiuitor că organele de cercetare penală ale poliției judiciare efectuează urmărirea penală pentru orice infracțiune care nu este dată, prin lege, în competența procurorului, Codul de procedură penală prevăzând de asemenea că atribuțiile organelor de cercetare penală ale poliției judiciare sunt îndeplinite de lucrători specializați din Ministerul Administrației și Internelor anume desemnați în condițiile legii speciale, care au primit avizul conform al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori avizul procurorului desemnat în acest sens.

¹ La data intrării în vigoare a acesteia a fost abrogată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din 28 iunie 2003, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 604/2003, cu modificările și completările ulterioare, cu excepția art. 24.

² Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 194 din 20 martie 2017.

³ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 118 din 4 februarie 2021.

(...) în cauzele în care competența de efectuare a urmăririi penale este a procurorului analiza legalității administrării probelor se face prin raportare la această competență, și nu a organului de cercetare penală, care nu are nicio competență în efectuarea urmăririi penale.

În fapt, ceea ce interesează într-o astfel de analiză este existența actului de delegare al procurorului competent, calitatea de lucrători ai poliției judiciare a celor delegați și volumul actelor de urmărire penală delegate, întrucât procurorul poate delega doar organelor de cercetare penală ale poliției judiciare și poate delega efectuarea numai a anumitor acte de urmărire penală, fiind evident că procurorul nu poate delega efectuarea tuturor actelor de urmărire penală (de exemplu, procurorul să efectueze personal doar acele acte de urmărire penală pe care legea i le impune expres, iar restul actelor să fie efectuate prin delegare de lucrători de poliție judiciară).

Așadar, dacă procurorii ce efectuează urmărirea penală în cauze de corupție privind personalul Ministerului Administrației și Internelor nu ar delega pentru efectuarea anumitor acte lucrătorii de poliție judiciară ce își exercită atribuțiile în cadrul Direcției Generale Anticorupție, aceștia nu ar mai avea de dus la îndeplinire nicio dispoziție în materie procesual penală, deci nu ar mai îndeplini atribuții ce îi sunt conferite de Codul de procedură penală.

În egală măsură, interpretarea în sensul că organele de cercetare penală ale poliției judiciare care își desfășoară activitatea în cadrul Direcției Generale Anticorupție ar avea o competență exclusivă, în sens procesual, ar însemna negarea competenței atribuite exclusiv procurorului de a cerceta infracțiunile de corupție comise de orice persoane și de a nega garanțiile constituționale conferite procurorului în exercitarea funcției judiciare încredințate.

Or, efectuarea urmăririi penale de către procuror este o garanție suplimentară de legalitate și temeinicie, prin implicarea nemijlocită a procurorului în efectuarea activităților de urmărire penală, în considerarea pregătirii specifice a acestuia, care poate prelua orice dosar, în limitele stabilite de normele de competență ori poate delega, prin ordonanță, efectuarea anumitor acte de urmărire penală organelor de cercetare penală ale poliției judiciare.

A nega această garanție echivalează cu negarea principiului legalității, întrucât fiind investit prin lege să efectueze personal urmărirea penală în cazul anumitor categorii de infracțiuni, doar procurorul este cel care poate decide dacă delegă și căror organe de cercetare penală ale poliției judiciare delegă efectuarea anumitor acte, așa încât normele de organizare și funcționare ale unor structuri specializate ale Ministerului Administrației și Internelor, în cadrul cărora funcționează și lucrători ai poliției judiciare, nu pot schimba această competență și nu pot interfera decât nelegal în activitatea procurorului.

17. Dispoziția legală prevăzută în art. 1 alin. (2) teza I din O.U.G. nr. 120/2005 și interpretarea dată acesteia de către Curtea Constituțională a României au în vedere limitele competenței Direcției Generale Anticorupție de a efectua acte de cercetare penală, competență circumscrisă la personalul Ministerului Afacerilor Interne care a săvârșit una dintre infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000. Cât privește însă actele efectuate prin delegare dispusă de către procuror, acestea nu sunt limitate la ipoteza respectivelor infracțiuni de corupție și nici la calitatea de personal al ministerului sus-menționat.

18. Pe cale de consecință, lucrătorii de poliție din cadrul Direcției Generale Anticorupție sunt lucrători ai poliției judiciare și au calitatea de organe de cercetare penală a poliției judiciare, așa încât actele de urmărire penală efectuate de către aceștia, în baza dispoziției procurorului, nu sunt afectate de nulitate absolută, chiar în situația în care inculpații sunt persoane care

nu fac parte din personalul Ministerului Administrației și Internelor.

19. Nu există o normă procesual penală prin care să se fi limitat ori interzis organelor de cercetare penală ale poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție să poată, ca urmare a delegării dispuse în temeiul art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală, efectua acte de urmărire penală și în alte cauze penale decât cele prevăzute în art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 120/2005, iar în lipsa unor norme speciale derogatorii se aplică norma generală, care permite delegarea oricărui organ de cercetare penală al poliției judiciare.

20. În consecință, lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție au o competență exclusivă în cauzele penale prevăzute în art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 120/2005, fiind singurii care pot efectua în aceste cauze acte de cercetare penală dispuse de procurorul competent, dar pot efectua, prin delegarea dispusă în temeiul art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală, acte de urmărire penală și în alte cauze, având în vedere faptul că prin ordonanța de delegare a procurorului competența de a efectua urmărirea penală în cauză nu a fost transferată ofițerului de poliție judiciară din cadrul Direcției Generale Anticorupție, actele de urmărire penală întocmite de acesta fiind efectuate în numele procurorului care a dat dispoziția scrisă. Prin delegare practic se transmite dreptul de a efectua un act procedural unui organ competent teritorial, dar incompetent funcțional să efectueze în cauză urmărirea penală. Actul de delegare nu conferă organului delegat nicio competență (personală ori materială), ci reprezintă o exercitare a competenței exclusive a procurorului, care poate delega sau poate efectua el însuși întreaga urmărire penală. Doar procurorul este cel care poate decide dacă delegă și căror organe de cercetare penală ale poliției judiciare delegă efectuarea anumitor acte de urmărire penală ori le efectuează el însuși, fără ca normele de organizare și funcționare ale unor structuri ale Ministerului Afacerilor Interne în cadrul cărora funcționează și lucrători ai poliției judiciare să fie incidente.

IV. Jurisprudența Curții Constituționale a României

21. **Decizia nr. 674/2016** referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și II din Legea nr. 161/2005 privind stabilirea unor măsuri pentru prevenirea și combaterea corupției în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 194 din 20 martie 2017: „**28.** În ceea ce privește desfășurarea activității de urmărire penală, Curtea reține că organele de cercetare penală din cadrul Direcției generale anticorupție își desfășoară activitatea de urmărire penală sub conducerea și supravegherea procurorului, potrivit art. 55 alin. (6) din Codul de procedură penală. În acest sens, dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005 dispun în sensul că lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției generale anticorupție au competența să efectueze actele de cercetare penală dispuse de procurorul competent privind infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite de personalul Ministerului Afacerilor Interne. Astfel, (...), deși în desfășurarea celorlalte activități profesionale, altele decât activitatea de urmărire penală, polițiștii din cadrul poliției judiciare se subordonează ofițerilor ierarhici, în ceea ce privește activitatea de urmărire penală, aceștia se află sub conducerea și controlul nemijlocit al procurorului.(...)”

31. În ceea ce privește critica potrivit căreia se realizează o extindere nejustificată a competenței Direcției generale anticorupție în sensul instrumentării de către aceasta a unor fapte săvârșite de persoane care nu fac parte din personalul Ministerului Administrației și Internelor, Curtea apreciază că (...)

din analiza reglementărilor în vigoare, (...) ***Direcția generală anticorupție este o structură specializată în prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului propriu al Ministerului Internelor și Reformei Administrative, având, astfel, competența de a desfășura acte de cercetare penală numai în ceea ce privește o anumită categorie de fapte, săvârșite exclusiv de persoane încadrate în cadrul aparatului acestui minister.***

V. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

22. **Decizia nr. 21 din 7 iulie 2020⁴**, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, vizând următoarea problemă de drept: „Dacă lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție pot efectua, conform art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală, acte de cercetare penală prin delegare și în alte cauze penale decât cele prevăzute în art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2005 privind operaționalizarea Direcției generale anticorupție din cadrul Ministerului Administrației și Internelor”, prin care s-a reținut: „(...) ***în cauzele în care competența de efectuare a urmăririi penale este a procurorului analiza legalității administrării probelor se face prin raportare la această competență, și nu a organului de cercetare penală, care nu are nicio competență în efectuarea urmăririi penale.***”

În fapt, ceea ce interesează într-o astfel de analiză este existența actului de delegare al procurorului competent, calitatea de lucrători ai poliției judiciare a celor delegați și volumul actelor de urmărire penală delegate, întrucât procurorul poate delega doar organelor de cercetare penală ale poliției judiciare și poate delega efectuarea numai a anumitor acte de urmărire penală, fiind evident că procurorul nu poate delega efectuarea tuturor actelor de urmărire penală (de exemplu, procurorul să efectueze personal doar acele acte de urmărire penală pe care legea i le impune expres, iar restul actelor să fie efectuate prin delegare de lucrători de poliție judiciară).

Așadar, dacă procurorii ce efectuează urmărirea penală în cauze de corupție privind personalul Ministerului Administrației și Internelor nu ar delega pentru efectuarea anumitor acte lucrătorii de poliție judiciară ce își exercită atribuțiile în cadrul Direcției Generale Anticorupție, aceștia nu ar mai avea de dus la îndeplinire nicio dispoziție în materie procesual penală, deci nu ar mai îndeplini atribuții ce le sunt conferite de Codul de procedură penală.

În egală măsură, ***interpretarea în sensul că organele de cercetare penală ale poliției judiciare care își desfășoară activitatea în cadrul Direcției Generale Anticorupție ar avea o competență exclusivă, în sens procesual, ar însemna negarea competenței atribuite exclusiv procurorului de a cerceta infracțiunile de corupție comise de orice persoane și de a nega garanțiile constituționale conferite procurorului în exercitarea funcției judiciare încredințate.***

A nega această garanție echivalează cu negarea principiului legalității, întrucât fiind investit prin lege să efectueze personal urmărirea penală în cazul anumitor categorii de infracțiuni, doar procurorul este cel care poate decide dacă delegă și căror organe de cercetare penală ale poliției judiciare delegă efectuarea anumitor acte, așa încât normele de organizare și funcționare ale unor structuri specializate ale Ministerului Administrației și Internelor, în cadrul cărora funcționează și lucrătorii ai poliției judiciare, nu pot schimba această competență și nu pot interfera decât nelegal în activitatea procurorului.”

23. **Decizia nr. 65 din 2 octombrie 2023⁵**, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, vizând următoarele chestiuni de drept: „1. ***Aplicarea dispozițiilor art. 324 alin. (3) din Codul de procedură penală — în cauze în care urmărirea penală este obligatoriu a fi efectuată de către procuror — constând în delegarea de către procurorul care efectuează urmărirea penală a efectuării unor acte de urmărire penală către organele de cercetare ale poliției judiciare este sau nu este condiționată de respectarea dispozițiilor art. 201 din Codul de procedură penală, cu trimitere la dispozițiile art. 200 din Codul de procedură penală?***”

2. ***În aplicarea dispozițiilor art. 56 alin. (3) din Codul de procedură penală — cu eventuala incidență a dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, corelate cu Decizia nr. 302/2017 a Curții Constituționale — este sau nu este limitată delegarea efectuării unui act de urmărire penală, de către procurorul ce efectuează în mod obligatoriu urmărirea penală, la ipoteza imposibilității efectuării actului de către acesta sau la un/o anume volum/proporție al/a efectuării actelor de urmărire penală prin delegare?***

3. ***Dispozițiile art. 7 alin. (1) și alin. (6) din Ordonanța de urgență nr. 78 din 16 noiembrie 2016 a Guvernului României, aprobată prin Legea nr. 120/2018, înlătură efectele dispozițiilor art. 56 alin. (3) din Codul de procedură penală — eventual corelate cu cele ale art. 201 din Codul de procedură penală, cu trimitere la dispozițiile art. 200 din Codul de procedură penală — în sensul că actele de urmărire penală efectuate de către ofițerii și agenții de poliție judiciară detașați la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, din dispoziția procurorului, sunt considerate acte de urmărire penală efectuate nemijlocit de către procuror în exercitarea atribuției de efectuare în mod obligatoriu a urmăririi penale, fără alte condiționări în afara efectuării acestora din dispoziția scrisă a procurorului?”*** prin care s-a reținut: „159. (...) ***în fapt, ceea ce interesează într-o astfel de analiză este existența actului de delegare al procurorului competent, calitatea de lucrători ai poliției judiciare a celor delegați și volumul actelor de urmărire penală delegate, întrucât procurorul poate delega doar organelor de cercetare penală ale poliției judiciare și poate delega efectuarea numai a anumitor acte de urmărire penală, fiind evident că procurorul nu poate delega efectuarea tuturor actelor de urmărire penală (de exemplu, procurorul să efectueze personal doar acele acte de urmărire penală pe care legea i le impune expres, iar restul actelor să fie efectuate prin delegare de lucrători de poliție judiciară).***”

Așadar, dacă procurorii ce efectuează urmărirea penală în cauze de corupție privind personalul Ministerului Administrației și Internelor nu ar delega pentru efectuarea anumitor acte lucrătorii de poliție judiciară ce își exercită atribuțiile în cadrul Direcției Generale Anticorupție, aceștia nu ar mai avea de dus la îndeplinire nicio dispoziție în materie procesual penală, deci nu ar mai îndeplini atribuții ce le sunt conferite de Codul de procedură penală.”

VI. Opinia specialiștilor consultați

24. În conformitate cu dispozițiile art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată opinia specialiștilor în drept penal din cadrul mai multor facultăți de drept, la dosar fiind înaintate punctele de vedere formulate de Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, Universitatea Lucian Blaga din Sibiu, Universitatea de Vest din Timișoara și Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași.

⁴ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 118 din 4 februarie 2021.

⁵ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 960 din 24 octombrie 2023.

25. **Colectivul de drept penal din cadrul Facultății de Drept a Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca**, în punctul de vedere formulat, a susținut că organele de cercetare penală din cadrul Direcției Generale Anticorupție au competența să efectueze, prin delegare, în condițiile prevăzute de lege, actele de cercetare penală dispuse de procurorul competent, exclusiv în cauzele privind infracțiunile prevăzute de art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 120/2005.

26. În argumentarea punctului de vedere formulat s-a arătat că stabilirea competenței procurorului de a efectua personal urmărirea penală în cazul infracțiunilor de corupție prevăzute de Legea nr. 78/2000 nu are aptitudinea de a face inaplicabilă reglementarea cuprinsă în art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 120/2005.

27. *De lege lata*, organele de cercetare penală din cadrul Direcției Generale Anticorupție pot efectua acte de cercetare penală doar dacă sunt delegate de procurorul care efectuează urmărirea penală. Potrivit art. 324 alin. (3) și art. 201 din Codul de procedură penală raportat la art. 200 din Codul de procedură penală, delegarea poate fi dispusă doar în vederea administrării anumitor probe și a îndeplinirii altor acte procedurale, la acest mecanism neputându-se recurge în vederea efectuării unor acte procesuale.

28. Cu toate acestea, verificarea legalității actelor procedurale efectuate ca urmare a recurgerii la mecanismul delegării se realizează nu numai în funcție de legalitatea actului procesual prin care s-a dispus delegarea, ci și în funcție de competența organului de cercetare penală delegat și de modul în care acesta a dus la îndeplinire activitatea delegată. Legea nu limitează sancțiunea nulității doar la actele procesuale efectuate în cauzele penale, această sancțiune fiind aplicabilă și actelor procedurale. Nu întâmplător în legătură cu sancțiunea nulității nu se face nicio distincție între actele procesuale și procedurale efectuate în cauză.

29. **Facultatea de Drept din cadrul Universității „Lucian Blaga” din Sibiu**, în punctul de vedere formulat, a susținut că lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție nu pot efectua acte de cercetare penală prin delegare în alte cauze penale decât în acelea prevăzute în art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 120/2005, în considerarea faptului că dispozițiile acestei ordonanțe reglementează o competență specială a acestor organe de cercetare penală, dată atât de specificul infracțiunilor instrumentate, cât și de calitatea specială a persoanelor care sunt vizate de dispozițiile acestei ordonanțe.

30. A extinde această competență specială și la alte cauze care nu intră sub incidența dispozițiilor O.U.G. nr. 120/2005, chiar în condițiile existenței unei delegări din partea procurorului, ar echivala cu o aplicare extensivă a dispozițiilor acestei norme speciale și ar ignora scopul pentru care a fost înființată această structură specializată, prin Legea nr. 161/2005, acela de a preveni și combate corupția în rândul unei anumite categorii profesionale — personalul Ministerului Afacerilor Interne.

31. În acest context, chiar și în ipoteza efectuării unor acte de cercetare penală în baza unei delegări din partea procurorului competent, este necesară verificarea competenței materiale (infracțiuni prevăzute de Legea nr. 78/2000) și a competenței personale (infracțiuni săvârșite de personalul M.A.I.), în caz contrar încălcându-se principiile legalității și previzibilității în materia aplicării dispozițiilor procesual penale.

32. **Facultatea de Drept din cadrul Universității de Vest din Timișoara** a susținut că lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție au competența să efectueze, prin delegare, în condițiile prevăzute de lege, actele de cercetare penală dispuse de procurorul competent exclusiv în cauzele

privind infracțiunile prevăzute de art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 120/2005, iar nu și în alte cauze, pe baza delegării.

33. În punctul de vedere formulat s-a arătat că, așa cum rezultă din expunerea de motive a O.U.G. nr. 120/2005, rațiunea înființării D.G.A. a vizat întărirea luptei anticorupție, în componenta cea mai sensibilă, respectiv descoperirea infracțiunilor de corupție din cadrul Ministerului Administrației și Internelor (minister esențial în funcționarea statului), în contextul pregătirilor României pentru aderare la Uniunea Europeană. Astfel, la origine, D.G.A. a fost înființată ca o structură specializată de poliție judiciară, fapt ce însemna că nu deținea o competență generală ca organ de cercetare penală. În concret, la data adoptării O.U.G. nr. 120/2005 era în vigoare art. 207 din Codul de procedură penală din 1969, potrivit căruia: *„Cercetarea penală se efectuează de organele de cercetare ale poliției judiciare, pentru orice infracțiune care nu este dată, în mod obligatoriu, în competența altor organe de cercetare penală”*. Acest text regla competența de cercetare penală: o competență generală pentru poliția judiciară și o competență specială pentru alte organe de cercetare, precum D.G.A. În timp s-au succedat mai multe modificări legislative, iar prin efectul mai multor dispoziții legale s-a creat categoria polițiștilor judiciari fără competență generală de cercetare, prin derogare de la dispozițiile art. 57 din Codul de procedură penală.

34. Existența unui act de delegare nu schimbă cu nimic regimul juridic al actelor întocmite de polițiștii judiciari din cadrul Direcției Generale Anticorupție, în condițiile în care delegarea este o condiție esențială pentru exercitarea competenței acestora, datorită specificului infracțiunilor de corupție. Totodată, limitarea competenței polițiștilor judiciari din cadrul Direcției Generale Anticorupție nu reprezintă o excepție, ci este expresia unei politici penale sectoriale dedicate investigării aprofundate anumitor categorii de infracțiuni.

35. **Facultatea de Drept din cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași**, în punctul de vedere formulat, a susținut că dispoziția legală din cuprinsul art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 120/2005 reprezintă o derogare de la competența generală a organelor de cercetare penală, precum și de la posibilitatea de a efectua acte de cercetare penală în temeiul delegării în oricare cauze aflate în competența proprie a procurorului.

36. În cauzele care revin în competența proprie a procurorului, respectarea dispozițiilor referitoare la competența materială și/sau personală a organului de urmărire penală se apreciază prin raportare la procuror — organul judiciar însărcinat cu efectuarea urmăririi penale. Regula generală este aceea că procurorul competent, în faza de urmărire penală, poate dispune prin delegare efectuarea unor acte de procedură/procedurale de către orice lucrător de poliție judiciară din cadrul organelor de cercetare penală, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel. Astfel, potrivit art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, în scopul efectuării cu celeritate și în mod temeinic a activităților de descoperire și de urmărire a infracțiunilor de corupție, în cadrul Direcției Naționale Anticorupție funcționează ofițeri de poliție, constituind poliția judiciară a Direcției Naționale Anticorupție. Potrivit alineatelor următoare, ofițerii și agenții de poliție judiciară își desfășoară activitatea numai în cadrul Departamentului Național Anticorupție, sub autoritatea exclusivă a procurorului-șef al acestui departament, și pot efectua numai acele acte de cercetare penală dispuse de procurorii Departamentului Național Anticorupție.

37. Dispoziții similare sunt cuprinse și în art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 78/2016 pentru organizarea și funcționarea Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism. Totodată, cu privire la

atribuțiile polițiștilor de frontieră, în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2001 privind organizarea și funcționarea Poliției de Frontieră Române se arată că între atribuții se află și desfășurarea de activități pentru constatarea faptelor penale și — prin organele de cercetare penală ale poliției judiciare din cadrul Poliției de Frontieră Române — efectuarea de cercetări în legătură cu acestea, conform legii [art. 21 lit. u) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2001]. Prin urmare, există dispoziții legale exprese care limitează sfera de activități pe care le pot desfășura anumite categorii de lucrători ai poliției judiciare, limitare care operează inclusiv în cazul actelor delegate de către procurorul competent.

38. Dispozițiile art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 120/2005 prevăd că lucrătorii de poliție judiciară au competența să efectueze, în condițiile prevăzute de lege, activități de prevenire și descoperire, precum și actele de cercetare penală dispuse de procurorul competent privind infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite de personalul Ministerului Administrației și Internelor.

39. Dispoziția legală este clară, în sensul în care procurorul competent poate să dispună (prin delegare) ca lucrătorii de poliție judiciară să efectueze acte de cercetare penală doar în legătură cu infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 și doar dacă acestea ar fi săvârșite de personalul Ministerului Administrației și Internelor.

VII. Punctul de vedere exprimat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este în sensul că lucrătorii din cadrul Direcției Generale Anticorupție pot efectua acte de cercetare penală în baza delegării procurorului competent și în alte cauze penale decât cele prevăzute în art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 120/2005 privind operaționalizarea Direcției Generale Anticorupție din cadrul Ministerului Administrației și Internelor.

40. În susținerea punctului de vedere formulat s-a arătat că problema de drept ce face obiectul prezentei sesizări a fost tranșată explicit doar prin Decizia nr. 21/2020, pronunțată la data de 7 iulie 2020 de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, care, fiind investit cu o întrebare identică cu cea care face obiectul prezentei sesizări, a respins ca inadmisibilă sesizarea, arătând în considerente că lucrătorii de poliție judiciară din cadrul Direcției Generale Anticorupție pot efectua acte de cercetare penală în baza delegării procurorului competent față de orice persoană, nu doar față de personalul M.A.I.

41. S-a susținut că, în considerentele acestei decizii, Înalta Curte de Casație și Justiție a oferit elemente suficiente care să conducă la dezlegarea problemei de drept invocate, arătând că, „în cauzele în care competența de efectuare a urmăririi penale aparține procurorului, analiza legalității administrării probelor se face prin raportare la această competență, și nu a organului de urmărire penală care nu are nicio competență în efectuarea urmăririi penale”. De asemenea, s-a mai reținut că „(...) interpretarea în sensul că organele de cercetare penală ale poliției judiciare care își desfășoară activitatea în cadrul Direcției Generale Anticorupție ar avea o competență exclusivă, în sens procesual, ar însemna negarea competenței atribuite exclusiv procurorului de a cerceta infracțiunile de corupție comise de orice persoane și de a nega garanțiile constituționale conferite procurorului în exercitarea funcției judiciare încredințate”.

42. Prin urmare, potrivit acestor considerente, lucrătorii de poliție judiciară din cadrul Direcției Generale Anticorupție pot efectua acte de cercetare penală în baza delegării procurorului competent, față de orice persoană, nu doar față de personalul din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, deoarece aceste acte sunt efectuate nu în nume propriu de către acești lucrători de poliție judiciară, ci în numele procurorului competent, în limitele ordonanței de delegare emise de acesta.

43. Având în vedere aceste aspecte și ținând cont și de faptul că delegarea poate fi dispusă doar unui organ necompetent material/funcțional, în punctul de vedere formulat s-a susținut că ceea ce se impune a fi verificat nu este competența organului delegat (atât timp cât îndeplinește condiția cerută de art. 324 din Codul de procedură penală, de a fi organ de cercetare penală), ci competența celui care a dispus acel act procedural, act care devine parte componentă a cauzei ca și cum ar fi fost efectuat de el însuși.

44. În acest context s-a arătat că Direcția Generală Anticorupție este o structură specializată pentru prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului propriu al acestui minister, iar lucrătorii de poliție din cadrul acestei direcții nu au o competență specială, întrucât nu fac parte din categoria organelor de cercetare penală speciale, aspect ce rezultă din dispozițiile art. 57 alin. (2) din Codul de procedură penală, ci, prin numirea în corpul poliției judiciare cu avizul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau al procurorului anume desemnat de acesta, primesc o competență generală de a efectua acte de cercetare penală.

VIII. Opinia judecătorului-raportor

45. Judecătorul-raportor, prin raportul întocmit în cauză, a apreciat ca fiind îndeplinite cerințele impuse de dispozițiile art. 471 și 472 din Codul de procedură penală, referitoare la titularul sesizării și la existența unei chestiuni de drept care a fost soluționată diferit de instanțele judecătorești, fiind depuse hotărâri definitive ce atestă existența unei jurisprudențe neunitare referitoare la problema de drept care constituie obiectul recursului în interesul legii.

46. Cu referire la problema de drept ce face obiectul sesizării, judecătorul-raportor, în esență, a reținut că lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție au competența să efectueze, prin delegare, în condițiile prevăzute de lege, actele de cercetare penală dispuse de procurorul competent exclusiv în cauzele privind infracțiunile prevăzute de art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 120/2005.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție, examinând sesizarea cu recurs în interesul legii, raportul întocmit de judecătorul-raportor și dispozițiile legale ce se solicită a fi interpretate în mod unitar, reține următoarele:

IX.1. Admisibilitatea recursului în interesul legii

47. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a făcut de către Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia, în temeiul dispozițiilor art. 471 din Codul de procedură penală, potrivit cărora:

„(1) Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție sau colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești.

(2) Cererea trebuie să cuprindă soluțiile diferite date problemei de drept și motivarea acestora, jurisprudența Curții Constituționale, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Curții Europene a Drepturilor Omului sau, după caz, a Curții de Justiție a Uniunii Europene, opiniile exprimate în doctrină relevante în domeniu, precum și soluția ce se propune a fi pronunțată în recursul în interesul legii.

(3) Cererea de recurs în interesul legii trebuie să fie însoțită, sub sancțiunea respingerii ca inadmisibilă, de copii ale hotărârilor judecătorești definitive din care rezultă că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit de instanțele judecătorești.”

48. Sub aspectul condițiilor de admisibilitate, art. 472 din Codul de procedură penală prevede că recursul în interesul legii

este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează la cerere.

49. Verificând regularitatea învestirii Înaltei Curți de Casație și Justiție, în raport cu textele de lege menționate, care enumeră, în categoria subiecților de drept care pot promova recurs în interesul legii, colegiul de conducere al curții de apel, se constată că această primă condiție referitoare la calitatea procesuală activă a titularului sesizării este îndeplinită.

50. De asemenea, analizând jurisprudența atașată sesizării, care relevă existența unor orientări jurisprudențiale diferite ale problemei de drept a cărei dezlegare se solicită, se constată îndeplinită și cea de-a doua condiție de admisibilitate prevăzută de art. 472 din Codul de procedură penală.

51. Pentru considerentele prezentate, recursul în interesul legii este admisibil.

IX.2. Cu privire la dezlegarea problemei de drept sesizate, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii reține următoarele:

52. În dezlegarea problemei de drept soluționate diferit de instanțele judecătorești, asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție este chemată să se pronunțe prin intermediul mecanismului de unificare a practicii al recursului în interesul legii, analiza pornește de la verificarea competenței lucrătorilor de poliție judiciară din cadrul Direcției Generale Anticorupție de efectuare a unor acte de procedură penală, în baza delegării emise de către procuror. Astfel, organele de cercetare penală din cadrul D.G.A. pot efectua acte de cercetare penală doar dacă sunt delegate de procurorul care efectuează urmărirea penală. Verificarea legalității actelor procedurale efectuate ca urmare a recurserii la mecanismul delegării se realizează nu numai în funcție de legalitatea actului procesual prin care s-a dispus delegarea, ci și în funcție de competența organului de cercetare penală delegat, procurorul având obligația de a desemna numai organele de urmărire penală care au competența, potrivit legii, de a le efectua. În situația în care anumite acte de cercetare penală sunt efectuate de un organ de urmărire penală incompetent, după materie sau după calitatea persoanei, sancțiunea care intervine este nulitatea absolută, potrivit art. 281 alin. (1) lit. b¹) din Codul de procedură penală.

53. Prin Decizia nr. 674/2016, pronunțată la data de 17 noiembrie 2016 de Curtea Constituțională a României, a fost respinsă ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și II din Legea nr. 161/2005, privind stabilirea unor măsuri pentru prevenirea și combaterea corupției în cadrul M.A.I. Instanța de contencios constituțional a reținut că Direcția Generală Anticorupție (în continuare D.G.A.) își desfășoară activitatea de urmărire penală sub conducerea și supravegherea procurorului, potrivit art. 55 alin. (6) din Codul de procedură penală. În acest sens, dispozițiile art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 120/2005 dispun în sensul că lucrătorii poliției judiciare din cadrul D.G.A. au competența să efectueze actele de cercetare penală dispuse de procurorul competent **privind infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 [...], săvârșite de personalul M.A.I.** În continuare, Curtea a apreciat, în ceea ce privește critica potrivit căreia se realizează o extindere nejustificată a competenței D.G.A. în sensul instrumentării de către aceasta a unor fapte săvârșite de persoane care nu fac parte din personalul M.A.I., că D.G.A. este o structură specializată în prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului propriu al M.A.I., având astfel competența de a desfășura acte de cercetare penală numai în ceea ce privește o anumită categorie de fapte, săvârșite exclusiv de persoane încadrate în cadrul aparatului acestui minister.

54. Prin Decizia nr. 302/2017, pronunțată la data de 4 mai 2017 de Curtea Constituțională a României, s-a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b)

din Codul de procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituțională. Ca urmare a deciziei instanței de control constituțional, art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală a fost modificat prin Legea nr. 201/2023, fiind introdus un nou caz de nulitate absolută, respectiv încălcarea dispozițiilor privind competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală [lit. b¹)]. Conform dispozițiilor art. 281 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală, încălcarea dispozițiilor legale prevăzute la alin. (1) lit. b¹), e) și f) poate fi invocată până la încheierea procedurii în camera preliminară, dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale.

55. Astfel, este evident că interpretarea corectă și unitară a dispozițiilor privind competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală este deosebit de importantă, o eventuală extindere nejustificată a sferei de competență a organelor specializate de urmărire penală conducând la constatarea nulității actului procedural efectuat de organul incompetent și lipsirea sa de efecte juridice.

56. În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor privind competența materială și competența după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, Curtea Constituțională a reținut în considerentele Deciziei nr. 302/2017 referitoare la admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, *„că nu poate fi de acceptat ca un parchet ierarhic inferior să efectueze sau să supravegheze urmărirea penală în cauze care, potrivit legii, sunt date în competența unui parchet ierarhic superior. De altfel, chiar dispozițiile art. 325 din Codul de procedură penală permit preluarea de către un parchet, în vederea efectuării sau supravegherii urmăririi penale, a cauzelor care nu sunt date, potrivit legii, în competența sa, dar, numai în cazul în care parchetul care preia cazul este un parchet ierarhic superior celui care are competența de a efectua sau supraveghea urmărirea penală (paragraful 48)”*.

57. Tot Curtea Constituțională a arătat în aceeași decizie că, deși este recunoscut faptul că nulitatea absolută nu poate interveni în cazul oricărei încălcări a normelor de procedură, aceasta trebuie să fie incidentă atunci când normele de procedură încălcate reglementează un domeniu cu implicații decisive asupra procesului penal. **Referitor la normele de competență, Curtea a observat că, pentru buna desfășurare a activității organelor judiciare, se impune respectarea fermă a competenței lor materiale și după calitatea persoanei. Nerespectarea normelor legale privind competența materială și după calitatea persoanei produce o vătămare care constă în dereglarea mecanismului prin care este administrată justiția.**

58. Potrivit prevederilor art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 120/2005, din punctul de vedere al competenței funcționale, lucrătorii de poliție judiciară din cadrul M.A.I. au primit atribuții limitate, aceștia nefiind competenți să efectueze urmărirea penală în orice cauză penală, în sensul art. 57 alin. (1) din Codul de procedură penală, având posibilitatea de a se manifesta doar în limitele de competență materială și funcțională conferite de norma juridică specială, pentru efectuarea actelor de cercetare penală, potrivit ordonanței procurorului. Instituția delegării, reglementată la art. 201 din Codul de procedură penală, reprezintă o formă de prorogare judiciară a competenței funcționale a organelor judiciare de grad inferior, cu o dublă limitare: legală (poate viza numai acte procedurale) și judiciară (este limitată la actele expres indicate în dispoziția de delegare).

59. **În lumina dispozițiilor legale precitate, competența lucrătorilor de poliție judiciară din cadrul D.G.A. este una specializată atât după materie, în sensul că actele de cercetare penală pot viza doar infracțiuni de corupție**

prevăzute de Legea nr. 78/2000, cât și după calitatea persoanei, respectiv pot viza doar infracțiuni săvârșite de personalul Ministerului Afacerilor Interne. Această competență specializată după materie și după calitatea persoanei nu poate fi extinsă prin instituția delegării, deoarece s-ar ajunge la o extindere a competenței organelor de cercetare penală, ceea ce ar însemna că un organ judiciar s-ar substitui legiuitorului, demers nepermis în considerarea principiului potrivit căruia competența organelor judiciare este întotdeauna stabilită prin lege.

60. Deoarece condiționările funcționale, materiale și personale operează simultan și interdependent, competența acestor lucrători de poliție judiciară din cadrul D.G.A. este specifică unei competențe speciale. Or, de esența acestei forme subsidiare de competență este tocmai specializarea competenței prin acțiunea asupra uneia sau mai multor modalități de competență și transferarea sa către o singură categorie de organe judiciare. Competența specializată reprezintă o variațiune a competenței materiale sau personale, corelativă unui grup de infracțiuni sau de persoane, cu o anumită calitate, cărora le este specific un obiect juridic specific, ce

impun tehnici și metode speciale, adaptate necesităților de investigare sau de judecată.

61. Limitarea competenței lucrătorilor de poliție judiciară din cadrul D.G.A. doar la actele de cercetare penală în legătură cu infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 și doar cu privire la personalul Ministerului Afacerilor Interne este conformă și cu preambulul O.U.G. nr. 120/2005, care face referire expresă atât la aceste infracțiuni, cât și la personalul propriu al Ministerului Afacerilor Interne.

62. Nu în ultimul rând, în același sens poate fi interpretată intenția legiuitorului exprimată prin Legea nr. 324/2013, lege prin care a fost respinsă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2013, ordonanță prin care a fost propusă o extindere a competenței, materiale și după calitatea persoanei, a organelor de cercetare penală din cadrul D.G.A.

63. Prin urmare, prevederile art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 120/2005 reprezintă o veritabilă specializare de competență a lucrătorilor de poliție judiciară din cadrul D.G.A., în sensul limitării actelor efectuate de aceștia exclusiv la infracțiunile și la persoanele vizate de textul de lege menționat.

Pentru considerentele expuse, în temeiul în temeiul art. 473 și art. 474 din Codul procedură penală,

ÎN ALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia și stabilește că:

Lucrătorii poliției judiciare din cadrul Direcției Generale Anticorupție au competența să efectueze, prin delegare, în condițiile prevăzute de lege, actele de cercetare penală dispuse de procurorul competent exclusiv în cauzele privind infracțiunile prevăzute de art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 120/2005.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 474 alin. (4) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 16 iunie 2025.

Pentru judecător **CORINA-ALINA CORBU**,
președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție
la data pronunțării hotărârii,
eliberat din funcție prin pensionare,
semnează președintele în funcție,
judecător **LIA SAVONEA**

Magistrat-asistent,
Adina Andreea Ciuhan-Teodoru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

